

ZRADA ČIERNEJ LABUTE

ZAKÁZANÁ MÁGIA
OČARUJÚCE JAZERO
LÁSKA, KTORÁ MÁ KRÍDLA

A. B. PORANEK

YOLIX

A. B. PORANEK

ZRADA ČIERNEJ LABUTE

Preložila Barbora Andrežálová

A. B. Poranek
A TREACHERY OF SWANS

Text © 2025 by A. B. Poranek

All rights reserved.

Map art by Virginia Allyn

Design and illustration by Holly Ovenden

Translation © 2026 by Barbora Andrežálová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0804-5

*Pre moje mladšie ja, ktoré malo pocit,
že si musí pristrihnúť krídla.
Som rada, že si to neurobila, drahá.
Pozri, kam až sme doleteli.*

Zámek Front-du-Lac

plutisko zo železných ruží

Tajomné lože

Lac des Cygnes

Martinovo
místo

Směr do města

Théâtre du Roi

POSTAVY

Odile Regnaultová
herečka v divadle Théâtre du Roi

Marie d'Odette d'Auvigny
dcéra vojvodu z Auvigny

Aimé-Victor Augier
dauphin (korunný princ) Auréalu

Damien Regnault
mušketier kráľovskej gardy

Regnault
riaditeľ divadla Théâtre du Roi

Honoré-Ignace Augier
kráľ Auréalu

Anne de Malezieu
kráľova druhá žena, zvaná aj nevlastná kráľovná

madame d'Auvigny
manželka vojvodu z Auvigny

regent
kráľov brat

Charlotte Louise
princezná z Lore

Pierre
syn Anne de Malezieu

Bartrand de Roux
bývalý poradca Pavúčieho kráľa

Pavúčí kráľ
starý otec Aimého

Morgane
*najmladšia z Bonnes Mères,
duch transformačnej mágie*

SCÉNA I

Théâtre du Roi

Noc

Neskôr budú rozprávať príbeh o bielej a čiernej labuti, no vylíčia ho nesprávne.

Začína sa tak, ako hovoria: krásna dievčina, bledá ako mesiac, na brehu jazera v tmavej noci. A zlomyseľná, podlá čarodejníca s očami žltými ako sova a prstami pokrytými mágiou, ktorá sa skrýva v tieni.

Neskôr príde princ, rovnako ako ples a milostný príbeh s nešťastným koncom v dôsledku zrady. Zatiaľ sú tu však divadlo, hra a zlomyseľné dievča, ktorého príbeh nikto nikdy nevyrozprával.

Najskôr mi dovoľte vykresliť scénu.

Na brehu jazera Lac des Cygnes sa lenivo rozprestiera sivá pohlcujúca budova Théâtre du Roi. Dnes večer je ako dobre nakrmená šelma s bruchom plným revúcej šľachty aj obyčajných ľudí, s úzkymi oknami zaliatymi svetlom sviečok. Je sobota a vtedy divadelný súbor uvádza jednu zo svojich legendárnych *tragédies en musique*, príbehov plných trblietavej nádhery, omamných tancov a srdcovúcich piesní.

Hra sa chýli ku koncu a mňa pobodali.

Za búrlivého potlesku vybieham z javiska, teplá krv mi lepí dublet na kožu. Privíta ma známy pach šatní – lacný parfum, stuchnutý pot a čosi, čo sa podozrivo podobá na silný alkohol, hoci súbor ešte nenašiel vinníka, ktorý má na svedomí tento konkrétny smrad.

Vytrhnem si zasúvací nôž z hrude a vyzlečiem si vrchnú vrstvu kostýmu, ťažký čierny brokát s pripnutou čipkou, čo patria dramaticky zavraždenému princovi. Utriem si z očí veľké neúprimné slzy. Po chrbte mi steká pot a od princovho okázalého tanečného čísla pred smrťou ma bolia nohy. Inokedy by som bola nadšená, v žilách by mi koloval adrenalín a na tvári by som mala spokojný úsmev. Dnes večer však nie. Mám totiž ešte jednu úlohu, ktorá bude tá najúžasnejšia v mojej kariére.

V dialke ďalej znie búrlivý potlesk, kým sa zvyšok súboru klania. Za iných okolností by som bola s nimi, ale potrebujem náskok, aby som našla cieľ svojej misie. Spod košeľe vytiahnem prepichnutý mechúr s prasacou krvou, ostatní herci a tanečníci sa začnú hrnúť do šatne ako rozmazaná masa pestrých kostýmov a ešte pestrejších tvári. Zhadzujú čelenky aj masky a rozväzujú tanečné topánky na podpätkoch.

Všetko sprevádza nezvyčajne napätá energia, ktorá vnáša do bežného zákulisného žartovania lútostivý podtón.

„Matky sväté, takmer som zakopla o Guillaumovu vlečku.“

„Myslíš si, že si všimli, ako falošne som začala svoju áriu?“

„Zabudni na áriu, Maurice ma takmer zrazil z toho dreveného koňa. Potom sa Henri začal chechtať, a pritom má hrať mŕtvolu.“

Chcem sa k nim pridať, smiať sa a ponosovať na javiskové nehody alebo zabudnuté repliky, ale mám príliš stiahnutý žalúdok a moja myseľ sa už upriamuje na úlohu, ktorá ma čaká. Dnes večer je divadelné publikum dvakrát väčšie ako bežne. Nie sú tu len zvyčajní diváci – dvorní šľachtici, bohatí mešťania a všetci obyčajní ľudia, ktorí si dokázali našetriť dosť peňazí na lacnejšie vstupenky do parteru divadla –, ale aj šľachtici z celého Auréalu a okolia, vojvodovia a vojvodkyne. A čo je najdôležitejšie, ich dcéry, ktoré sú už súce na vydaj.

Pre ne je naše predstavenie len predkrmom, predohrou k veľkému plesu, ktorý sa bude konať zajtra večer na oslavu osemnástych narodenín dauphina, na ktorom si zrejme budúci vládca kráľovstva vyberie nevestu.

Zastavím sa pri popraskanom zrkadle jedného z nesúrodých toaletných stolíkov v šatni a zotriem si najvýraznejšie znaky líčenia. Vykuknú spod neho moje skutočné črty – ostrá chlapčenská tvár s citrónovožltými očami, ktorá nevyžaruje nijakú dôveryhodnosť. Nechám si len trochu šminiek – tmavé tiene na viečkach, zlatisté trblietky na lícných kostiach. Na pravé ucho si znova zavesím červeno-zlatú náušnicu svojej matky. Chcem vyzeráť nebezpečne tým lákavým spôsobom, ktorý sľubuje vzrušenie.

Popritom zachytím ďalšie útržky rozhovoru.

„Videli ste mladú mademoiselle d’Auvigny?“ pýta sa jeden z mužov. Spoznávam tenký tenor Henriho, bývalého chichotajúceho sa mŕtveho. „Sedela v lôží hneď po našej pravici. Nie div, že podľa klebiet si korunný princ vyberie práve ju.“

Ďalší muž namiesto odpovede zamilovane zastoná a ja prevrátim oči.

„Chceš ju zvieť, Henri?“ podpichne ho niekto.

„Myslíš si, že na to nemám?“

„Odhadujem, že máš taktu asi ako omámená vínná muška,“ odvetí prvý muž. „Mimochodom, pamätáš si tú smiešnu klebetu spreď rokov, ktorú tak milovali dvorné dámy? Celé hodiny som musel počúvať madame Béren-gère, ako o tom tárala.“ Zvýši hlas do posmešného ženského piskotu. „Povráva sa, že keď dauphin prvýkrát uvidel Marie d’Odette na brehu Lac des Cygnes, myslel si, že je začarovaná labuť! Iskry lietali, kvety kvitli, Matky zvažovali návrat a dauphin sa s ňou takmer na mieste oženil.“

„Prosím ťa, všetci vieme, že tieto klebety šírila vojvodkyňa z Auvigny,“ zahundre mrzuto Henri. „Tá protivná čarodejnica si chcela dauphina nárokovat’.“

„Mienim tým povedať, že nemáš žiadnu nádej,“ odvetí jeho spoločník rovnakým piskľavým falzetom, čo vyvolá ďalšiu vlnu smiechu.

S úsmevom vyklížnem z miestnosti a cestou stiahnem z vratkej stoličky čistý čierno-zlatý dublet. Marie d’Odette d’Auvigny, jediná dcéra rodiny, ktorá vládne provincii Auvigny, rozhodne zanechala dojem. To jej predsa vždy šlo.

Ani ja som nebola imúnna, keď som zbadala, ako ma pozoruje z lôže. Blahoslavená labutia princezná, ktorá robí česť svojmu menu – šľachetná a bledá, so strieborno-modrými šatami, ktoré jej zahaľujú plecia, a s nariasenou čipkou na golieri; vlasy farby piesku zaliateho mesačným svetlom, vyčesané do výšky a posiate perlami.

Hruď sa mi chveje od očakávania. Ak sa mi to dnes večer podarí, tie šaty, perly aj vlasy... všetko bude moje.

Zrýchlim krok, natiahnem si dublet a skontrolujem púder na zápästiach, aby som sa uistila, že sa nezotrel. Tmavé a dusné schodisko v zákulisí sa vinie nahor ako hrdlo nejakej veľkej šelmy. Dokonca aj tu, v obklopení ponurého dreva, počujem dav: debaty šľachticov, ktorí sa stretávajú po predstavení, dupot nôh na parteri, keď sa obyčajní ľudia vracajú späť do mesta.

Všetky zvuky náhle preruší známy hlas pohlcujúci tmu a klopkanie opätkov, ktoré schádzajú po schodoch.

„Áno, samozrejme, že si to budem pamätať. Dovidenia, monseigneur.“

Zbadám otca a inštinktívne sa vystriem.

Pôsobí ako krdeľ vrán, predzvesť temnoty. Hodvábny čierny plášť okolo neho víri, pod pierkami sovej masky sa mu lesknú bystré oči. Regnault, známy len pod svojím umeleckým menom, bol vždy stelesnením tajomstva – nie človekom, ale postavou v maske, ktorá ožila z honosnej scény a bujarej melodrámy jednej z najväčších hier jeho súboru. Dnes večer však v žiarivých očiach nemá nijakú radosť ani prepracovaný žart.

„Ach, tu si.“ Zvonivý hlas napĺňa charizma umelca, aj keď šepká. „Si pripravená?“

„Á-áno.“ Uvedomím si, ako sa môj hlas chveje, a mimovoľne zvrástim tvár. Z nejakého dôvodu sa pri otcovi vždy cítim, ako keby som mala znova päť rokov a žobrala o zvyšky v uličke. Odkiaľsem si. „Áno, papa, som pripravená.“

Regnault mi položí ruku s falošnými pazúrmí na plece. „Dobre. Pamätaj, budem čakať pri jazere. Keby sa niečo zmenilo...“

„Nezmení sa,“ uisťujem ho a snažím sa zachovať si pevný hlas. „Nesklamem ťa.“

Otcove tenké pery sa rozťahnu v príliš širokom úsmevе, ktorý by väčšina ľudí považovala za znepokojujúci.

Kedysi som sa snažila ten úsmev napodobniť a cvičila som pred každým zrkadlom, ktoré som našla, no nikdy to nebolo dokonalé.

„Vieš,“ povie a hánkou prsta mi prejde po tvári, „končne tomu verím.“ Pohľad mu na chvíľu zmäkne a ja si ten vzácny krátky okamih vďačne užívam a ukladám do pamäti. „Nenasadil som ťa na to len tak pre nič, za nič, soviča,“ dodá, „nech to teda neofutujem.“

A je to tu, pripomienka jeho pochybností. Renault mi ešte úplne nedôveruje. Stále váha a čaká, či splním túto poslednú úlohu, pre ktorú ma vychoval. Úlohu, ktorá sa začína dnes večer: získať dôveru Marie d'Odette. Nahraď ju. Zviesť korunného princa, dauphina z Auréalu, a klamať ho dostatočne dlho, aby som mohla ukradnúť *Couronne du Roi*, teda kráľovskú korunu.

Zovrie mi žalúdok. Čo by sa mohlo pokaziť?

Renaultove oči blúdia po mojej tvári. „Vidím, že sa nevieš dočkať, kedy sa to začne,“ poznamená. „Radšej teda choď. Počujem, že ostatní už prichádzajú.“

Skloní sa, aby ma pobožkal na temeno. Pritom mu z goliera jeho dubletu vyklízne náhrdelník: jemná zlatá retiazka s príveskom v tvare sovej hlavy, čo okamžite priťiahne môj pohľad. Do nosa mi vnikne vôňa železa a šalvie, z ktorej mi naskočia zimomriavky.

Čarodejníctvo. Uškrniem sa. Stále si pamätám vzrušenie, keď som prívesok pred tromi týždňami ukradla.

Renault mi zadal túto úlohu po dokončení predstavenia *Le Maître de Malvaine*. V divadle je zvykom, že herci sa po každom predstavení zamiešajú medzi šľachtu a tí najoblúbenejší dostávajú pochvaly alebo

drahé darčeky od bohatých patrónov výmenou za... áno, za *služby*. Vždy ma bolelo, keď som sledovala, ako ostatné herečky koketujú, aby upútali pozornosť, a nechávajú sa šlachtiemi s lačnými ústami a hromadou šperkov zatiahnuť do tmavých kútov. Takýmto stretnutiam som sa vyhýbala, kým ma o to, pravdaže, nepožiadaval Regnault.

V ten večer prišiel za mnou, hneď ako som zišla z pódia. Naklonil sa ku mne a zašepkal mi do ucha: „Minister d'État nosí prívesok zo zlata bohyně. Chcem, aby si ho pre mňa získala.“

Som ten typ, ktorý nikdy neodmietne výzvu. Po spustení opony som dovolila kráľovmu ministrovi, aby ma zatlačil do kúta práve na tomto schodisku. Dych mu páchol po víne, brokátové šaty mal premočené od potu. Znášala som jeho chlipné ruky, popritom som mu objala plec a poľahky rozopla a stiahla prívesok. Potom som zamumlala nejakú výhovorku a ušla, predstierajúc, že som plachá dievčina, ktorú príliš rozrušila pozornosť takého mocného muža.

Krátko nato som vložila prívesok Regnaultovi do ruky, oči mu zažiarili vzrušením. „Toto je ono,“ zvolal a podržal prívesok proti svetlu. „S týmto budem mať konečne dosť mágie na kúzlo. A keď sa to skončí, už nikdy nebudeme musieť zobrať. Budeme mať kompletnú mágiu, po ktorej túžime, a ja ťa naučím všetko, čo viem.“

Regnaultove oči sa stretnú s mojimi a ja sa nevdojak zamyslím, či si spomína na ten istý okamih ako ja. O sekundu si prívesok schová späť pod golier. „Skúšky sa skončili, soviča,“ povie ticho. Tá prezývka medzi nami visí ako ťažké bremeno. „Splň túto úlohu a získame mágiu nazad.“

S tými slovami sa zvrtné a plášť sa mu zavlní okolo tela. Len čo zmizne z dohľadu, zhlboka sa nadýchnem. Srdce mi bije ako o preteky.

Splň túto úlohu a získame mágiu nazad. Pripomienka skutočného významu tejto misie. Couronne du Roi, kráľova zakliata koruna, je jediný predmet zo zlata bohyne, ktorý obsahuje dosť mágie, aby Regnault mohol privolať späť Morgane. Aby primal niekdajšiu patrónku kráľovstva vrátiť sa a zrušiť kliatbu uvalenú na tento kraj.

Začujem za sebou krik, ktorý ma vytrhne z myšlienok. Zdržala som sa príliš dlho – zvyšok súboru sa blíži. Zvrtnem sa a vybehnem po zvyšných schodoch. Predtým než vyjdem do galérie, vystriem plec a nasadím svoj typický bezstarostný úsmev.

Zakaždým mi pripadá znepokojujúce byť nad javiskom a nie na ňom, pozeráť sa naň z obrovského hľadiska. Galérie podo mnou klesajú ako kaskády čerstvej krvi, každá lôža ukrýva rad stoličiek čalúnených karmínovým zamatom. Svietniky v tvare rúk držia rubínovočervené sviečky a balkónové zábradlia žiaria zlatom. Vytvárajú ostrý kontrast k tmavému parteru pod nimi, kde sa obyčajní ľudia stále v dusivom dave hrnú z miestnosti.

Šľachta na nich hľadá z lôží, bezostyšne klebetí a popíja z krištáľových pohárov. V istom zmysle nie je s tými bielymi tvármi, parochňami a so pštrosími perami o nič menej okázalá ako členovia súboru v divadelných kostýmoch. V poslednom čase sú v obľube tmavé látky. Prevládajú smaragdové a tmavomodré odtiene, dokonca aj čierna farba, vďaka čomu dav tak trochu pripomína smútočné zhromaždenie. Nevieť však, čo by mohli oplakávať – zrejme smrť módy.

Za mnou je rušno, zvyšok súboru ma dobieha a tiež vychádza. Mnohí šľachtici vstávajú, aby hercov privítali radostnými výkrikmi, ako keby zbadali svoje obľúbené zviera v zoologickej záhrade.

Ustúpim nabok a pátram pohľadom po svojej koristi. Nie je ťažké nájsť Marie d'Odette – v bledých odtieňoch vyniká v dave ako akvarel na pozadí pochmúrnych olejových malieb. Napätie vo mne rastie. Zamiešam sa do davu, obchádzam hercov, tanečníkov a šľachticov.

Na chvíľu mi výhľad na Marie zatieni skupinka dievčat zo šľachtických rodín, ktoré sa chichocú a rozlievajú pritom nápoje. Sú približne v mojom veku a hádam, že sú kandidátkami na budúcu kráľovnú a dúfajú, že zajtra večer upútajú pozornosť dauphina. Snažím sa prešmyknúť okolo nich, jedna hlasno cmukne a premeria si ma kalným pohľadom. „Pozrite, tá je oblečená ako chlapec. Určite preto, lebo na dievča je ohromne škarredá.“

Zdvihnem bradu a vrhnem na ňu pohrďavý pohľad. Najradšej by som jej niečo odvrkla, no to by ohrozilo moju misiu. A Regnaultove plány sú cennejšie než moja česť – dôležitejšie než čokoľvek iné.

Ibaže škoda sa už stala. Odtrhnem pohľad od dievčat, Marie d'Odette je preč. Potlačím nahnevané zavrčanie, zrýchlim krok a prepletám sa davom, až ju znova zbadám: prechádza jedným z oblúkových východov spájajúcich lôže so vstupnou halou a zapína si plášť olemovaný stuhou okolo úzkych pliec.

Marie d'Odette sa zmenila. Už nie je malá rebelka, ktorú si pamätám z detstva, čo vždy skôr poskakovala, než kráčala, keď ma ťahala po zámku. Teraz chodí tak ladne, akoby sa priam klzala po mramore, presná a elegantná

ako tanečnica. Na tvári nemá žiadne emócie, v očiach nijaký údiv. To stačí, aby takmer každého oklamala, že je len ďalšia šľachticná. Dokonale správna, pohrdavo kultivovaná.

Lenže ja viem svoje – všetko je iba maska. A videla som, ako si ju zložila. Počas predstavenia, keď sa pozornosť prítomných upriamovala na javisko a ona si myslela, že ju nikto nevidí, zdvihla dlhé a hybké ruky nad zábradlie lôže a začala nimi mávať v rytme hudby. Vníkala som v tom akúsi zúfalú túžbu, akoby chcela preskočiť zábradlie, roztiahnuť perleťové krídla, pristáť medzi tanečníkmi a pripojiť sa k nim v tanci.

Možno sa správa ako opustená bohyňa, ale aj bohyne pociťujú túžbu. A ja mám v úmysle využiť ju.

Zastavím sa tesne za ňou, roztiahnem nohy a opriem si ruky v bok. „Už odchádzaš?“ zavolám s podráždeným tónom v hlase.

Marie sa otočí a ja zalapám po dychu. Vždy bola nápadne krásna, ale teraz vyzerá až *nechutne* dobre. Jej kedysi cherubínska tvárička nadobudla nebeskú kráľovskú vznešenosť, líčne kosti má ostrejšie a strieborné oči bystré. Plné pery, ktoré sa kedysi neprestajne rozťahovali do dychtivého úsmevu, spútava výraz zdržanlivej zdvorilosti.

Keď ma zbadá – a spozná –, roztvorí sa v úžase.

„To si ty!“

Hlas má prekvapivo tichý a jemný spôsobom, ktorý nepoznám, melodický a zdvorilý až tak, že znie falošne. Nedokážem sa ubrániť nevôli, ktorú vo mne vyvoláva. Na okamih mám znova trinásť rokov a hanba mi rozpaľuje líca, keď mi pár rúk sťahuje z krku trblietavé diamanty.
Pod'preč. Zašpiníš si šaty.

Potlačím spomienku a ignorujem pocit zrady, ktorý po nej zostáva. S precíznou dokonalosťou vystrúham priateľský úsmev. „Vážne? Nevšimla som si.“ Predstieram, že sa obzerám. „Ach áno, je to tak. Škoda.“

Marie rozpačito zažmurká, v očiach má stále ten neveriacky pohľad. „Odile,“ hlesne, akoby som bola nejaká rozprávková bytosť, ktorá ožila. Potom sa spamätá, jemne pokrúti hlavou a z tváre jej zmizne akékoľvek vzrušenie. Znovu prehovorí, opäť znie zdvorilo a zdržanlivo. „Myslela som si, že som ťa videla na javisku, no vravela som si, že sa mi to určite len zdalo. Kedy si sa pridala k divadelnému súboru?“

„Ach, už pred nejakým časom,“ odvetím neurčito. Táto lož je v súlade so všetkými ostatnými, ktoré som jej kedysi povedala. „Prezraďte mi, mademoiselle d’Auvigny, čo tu robíte celkom sama a opustená?“

Zamračí sa. „Nie som opustená.“

Prekrižim si ruky. „Zdalo sa mi, že si mala pri odchode dosť naponáhlo. Niektorí by to mohli nazvať útekem.“

Na perách sa jej objaví nepatrný úsmev, ale rýchlo ho potlačí. „Dovolím si namietañ. Bol to elegantný a veľmi dôstojný odchod, v ktorom by som asi mala pokračovať.“ Vystrúha plytký úklon a pokračuje smerom k vstupnej hale.

„Počkaj,“ zavolám za ňou. „Nemôžeš ten odchod o hodinu či dve odložiť? Mám pre teba ponuku.“

Marie zaváha a ja zatajím dych. Uľaví sa mi, keď sa obzrie späť na mňa.

„Ja...“ Nerozhodne prebehne pohľadom po chodbe. Nepochybne sa uisťuje, že nikto nie je svedkom jej pokračujúcej interakcie s obyčajnou poddanou. Sme tu však takmer samy – šľachta buď odišla do hlavnej sály klebetiť, alebo sa skryla v súkromnejších lôžach.

Marie pomaly odchýli svoju masku a v očiach sa jej zjaví záblesk zvedavosti. „Čo je to za ponuku?“

„Spomínaš si, že ťa vždy zaujímalo, ako to vyzerá v zákulisí divadla? Čo keby som ti to ukázala?“

Okamžite zavrtí hlavou. „Nie, ďakujem, ale nemôžem.“
„Samozrejme, že môžeš.“

„Nie, chcem povedať... Veci sa zmenili, Odile.“ Odvráti pohľad a nervózne si prepletie prsty. „Už nemôžem jednoducho utiecť.“

Strácam ju. To nesmiem dopustiť. „Je to naozaj jedinečná príležitosť, pochop,“ prehodím šibalsky. „Zvyčajne organizujeme prehliadky len pre našich najštedrejších patrónov.“

Pri tých slovách prižmúri oči. „Ja som ti predsa vôbec nezaplatila, tak prečo mi to ponúkaš?“

Musím uznať, že už nie je taká naivná ako kedysi. „Vo vlastnom záujme,“ odvetím úprimne – *zabaľ lož do pravdy*, ako vždy hovorí papa, *a bude ťažšie ju odhaliť*. „Všetci si šepkajú, že si zajtra pravdepodobne vyberie dauphin práve teba.“

Pri zmienke o dauphinovi sa však Mariin výraz podivne zmení. „Asi áno,“ hlesne a odvráti pohľad.

Nemám čas premýšľať nad jej reakciou. „Nuž, pre každý prípad by som si chcela získať tvoju priazeň. Veď každá herečka chce bohatého patróna.“

Marie sa zasmee, ale stále znie dosť napäto, akoby ju mohli potrestať za akýkoľvek príliš uvoľnený prejav. „Odkedy si takáto prefíkaná?“

„Svet tam vonku je krutý, mademoiselle d’Auvigny. Som múdra, keď musím byť, a utekám, keď môžem. Takže,“ džentlmensky jej ponúknem rameno, „čo povieš? Naozaj by si chcela odmietnuť trochu slobody?“

Zdá sa, že toto konečne zabralo. Marie sa pozrie smerom k východu, potom na mňa a napokon na hlučný dav v diaľke. V očiach sa jej objaví váhavá, ale lačná iskra a ja viem, že napokon padla do mojej pasce.

„Predpokladám, že...“ Marie mi položí bledú, priam striebornú ruku na plece. „Myslím si, že by som mohla, ak to nebude trvať príliš dlho.“

„Budem stručná, sľubujem,“ poviem a potlačím samopašný víťazný úsmev. „Ver mi, Marie, nemáš ani tušenie, čo ťa čaká.“